

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682049136/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

alle saa tause. Vi vendte om igjen, søgte os en Fører i Møllen og vilde nu, fra oven, see ned i den stille, romantiske »Liebethaler Grund«, vi alt havde lært at kjende i sin dybeste Helligdom.

Lad os dvæle her i Dalen!
Intet bedre Sted vi finde.
Her ved Møllen vil' vi sidde
Under disse gamle Linde;
Vandet styrter over Hjølet,
Hør, hvor bruser det derude!
Og den smukke Møllerdatter
Titter gjennem Vinduets Rude;
Uskyld boer paa hendes Pande,
Troskab i det milde Øie.
Mig og Egnen, kan jeg mærke,
Hun betragter meget nøie.
Stolte Fjelde, graae og røde,
Her langs Flodens Bred sig strække.
Solen skinner, Fuglen synger
Over Træer, Blomst og Hække;
Hvilket Landskab! lad os dvæle!
Alt jo stemmer her til Glæde;
Og dog ængstes jeg saa saare,
Det er, som jeg maatte græde. --
Hør det er, som Fuglen qvidred':
»Mine Unger er' mig røved',
Man har skudt min stakkels Mage,
Derfor synger jeg bedrøvet.
Fjeldet malerisk sig hæver, --
Nyligt styrted' der et Strykke,
Og en Faders Bryst det knuste,
Ellers ingen -- hvilken Lykke!
Deiligt skinner Sommersolen,
Skinner paa den halve Klode,
Lige varmt og lige venligt
Paa de Onde, som de Gode.
Det er ret, som Møllehjølet
Sang og bruste, mellem andet:

»Jeg har hørt et Barnehjerte
Briste under mig i Vandet.«
Pigen selv -- o lad mig græde!
Denne Bitterhed og Smerte
Levet ikke rundt omkring mig,
Nei, kun i mit eget Hjerte.

I Naturen og Verden ere ingen Dissonanser, den ene opløser sig i den anden, og i vort eget Bryst maae vi søge den sidste, der kun løses ved den høiere Mester.

Hunt smukke Fjeldpartie, hvor Steenblokkene hænge i vilde Skikkelser ned over Vandrersens Hoved, havde ikke det skarpe, maleriske Former, var ikke det øverste Stykke styrtet ned; men det kostede et Menneske Livet -- Livet? Et det ikke den store Regnemester tilladt at udslette et urigtigt Tal i sit Regnestykke, der kunde bevirke en Feil i det Hele?

Vi gik langs med den høie Fjeldskrænt, og saae ned i Dalen, der laae mig som et magtig Billede paa mit eget Hjerte, stille og dunkel med den brusende Flod, medens Solen skinnede varmt og smukt oven over, paa de bølgende Kornmarker og paa Veien, hvor Børnene legede og tumlede sig.

Ved *Mühlsdorf* stege vi ned ad Fjeldveien, en Bro gik over *Wescnitz-Floden*, og vi vare i Flekken *Lohmen*. Den har før været en lille Stad, og har endnu mange Kjøbstedrettigheder; Slottet hæver sig paa en fremragende Klippe, høit over Floden; begge Hovedbygningerne ere forbundne ved en Altan, der er anlagt paa en Klippespids, hvorfra man seer ud i den deilige, romantiske Omgivning. Paa en Tavle her, læser man en rimet Inscription, der fortæller, at for 50 Aar styrtede en ung Landmand ned, der havde lagt sig til at sove her paa Altanen, men skjøndt han faldt fra en Høide af 76 Fod, slap han, ved Guds Bistand, dog lykkelig.

Ikke langt herfra ligger Kirken; man siger, at den er een af de skjønneste Landsbykirker i hele Sachsen. Den havde mig noget saare venligt; en frisk Grav var nylig kastet, det hvide Sand strøet paa, men Vinden havde revet Blomsterne af Graven, jeg samlede dem igjen til en Krands og lagde dem paa den, en lille Fugl qviddrede i Træet tæt ved, som om den vilde sige mig Tak; han havde vist seet og kjendt den stille Sover, der her hvilede sit trætte Hoved i den kølige Jord.